

Gyártjuk, vagy felismerjük.*

1. Sem nem gyártjuk, sem nem felismerjük, mert mindezek előtt /vagyis a gyártás és felismerés előtt/ van. Ő a létezés „teste”.

Ő a megismerésben, vagyis az /általá/ emberszerűvé tett ember általi fürkésző, megismerő akaratban „isteni” önmagát ismeri fel. Közszerűen szólva; ez a bármely vallás bármely alakja. E tekintetben Ő /mint Isten, vagy istenként/ önmaga önfelismerése, ipszeitása; az ember „fürkésző” tevékenysége miatt; voltaképpen „az ember megismerő akarata” valósul meg, a vallásokban. E felfogás szerint a „materializmus” is vallás, amennyiben megismeri az istentől teremtett világot, akkor is ha rendszerében az istenlétet tagadja! Nincs; nem létezhet eszme, idea melyre e megállapítás ne lenne érvényesíthető. Az ember /tehát/ keresi Istent, az ember vallás-vállalása tulajdonképpen jel-katalizátor; „vallásos ember”, vagy „hívó ember”, istennel eltelt lesz. Kimondható tehát; Ő alkalmassá tette /olyannak teremtette az embert/, hogy megismeréseiben felismerje Őt, /mint Istent, vagy istenként/ mivel ember-teremtésében és más teremtésében, kőben fában vízben levegőben, atomokban kvarkokban stb, is Ő volt és van. Fel kell tételezni tehát, hogy a világmindenség minden eleme, oka és okozata tőle és miatta létezik. Így tehát a lét és ugyanakkor a létezés Ő. Vagyis akkor is, ha azt állítják nincs isten. Tagadni ugyanis csak létezőt lehet, ami nincs /a materialisták szerint/ az nem tagadható!

2. Megismerjük, mint felismertet, e szerint azonban megismerésünk csalóka, hiszen csak felismerés! Igazi megismerés tehát a hit által lehetséges, /a keresztény hit Krisztust istenként Istenben ismeri meg/. Mely szerint minden létezés oka más létezéseknek, s e más létezések is okai más okozatoknak. E szerint azonban Isten semminek sem okozata, miközben mindennek oka. Az oksági viszony /tehát/ nem vonatkozhat istenre, hiszen e szerint, ha okozat, neki magának is okozóval kell rendelkeznie, ez azonban képtelenség. Kialakul tehát az ok nélküli okozat! E feltevés úgy tünteti fel, mint ha e megoldhatatlanság megválaszolása kifutna az értelemből, legalábbis csupán annyira, hogy a tételt hittel mégis elfogadjuk. Aztán a gondolkodásban, ettől az elfogadástól indulva, már minden lehet kauzális. E kezdő tétel, mely /Őt/ ok nélkülinek tekinti, minden egyéb mást, az angyalokat is betuszkolja a „jó” determinizmusba, az ok nélküliséget csupán az Isteni szubsztanciának tartja fenn; így lesz olyan ok, mely önmaga oka. E szerint mindent, mely okozat önmagába foglal.

Itt tehát előbb feltételezzük az Ő oknélküliségét, majd minden /hozzácsatolható/ az angyalokat és a világegyetemet, kvarkokat és a végtelenséget és egyéb csecsebecséket már hozzá gyártunk. Ilyen gyártott ember-termékek istenakarásunk, istendicsőítésünk, a Szent Háromság dogma logikai logikátlansága is. De miért akarjuk /Őt/ ok nélkülinek tekinteni?

3. Mi hozza mindenek elé; az európai kíváncsiság, vagy a görög filozófia racionalitása?

Ha Ő nem a megismerésben volna, akkor a megismerő tudat nem keresné!

Mert amíg keresi, mi másra talál válaszokat /a kereső/? A világegyetem anyagi és nem anyagi voltára?

Miért e kettősség? Hiszen ha minden tőle van, az anyagi is, akkor mindenben csak ő van. Vagyis az anyag is Ő. Ám akkor az ember is Ő. Sőt az ember bármely cselekedete, s mindennek a következménye.

Mert ha Ő nem a megismerésben volna, akkor nem tudnánk, hogy Ő azonos Ő-vel. Akkor egyéb is lehetne; például eltakart, vagy sosem fellelhető, vagy mások, más módon megjelent istene lenne. De nem így van. Mert a mi vallásunk mindennél határozottabban tudja, és tanítja. Ám ha felcserélnénk a kauzalitást a történelemmel, / amint Marx és a Heglisták is tették/ akkor felesleges lenne a kauzális sor, nem lenne szükség az ok nélküli első tagra, mely tételünk szerint /Ő/.

Hanem önoknak, vagy mint Buddha mondja oknélkülinek tekinthetnénk a keletkezést. Ám akkor

már az nem lenne keletkeztetés! És akkor a zsidó pásztor-istent /kényszerből/ felcserélnénk valami egyébvel, fenti esetben a hitet a tudattal. Vagy mint a görögök, tulajdonság-isteneket fabrikálnánk.

Vagy a titkok más nyitjára lelünk? Melyeket vagy megtalál, esetleg /felleli/ mint nemlétező létezőt? Vagy elegánsan, mint a filozófia kettéosztja; létre és levésre, /a mi életünk és kutakodásunk ez utóbbiban talál helyet magának/. A lét, pedig kifürkészhetetlen; amint megismerhetetlen és csupán felismerhető az örök és a végtelen is.

Tehát Ő a megismerésbe helyezi magát, - de csak az európai kíváncsiság számára.

Mert keleten elegendő ha felismerik, gyakran mint tulajdonságot - ám csak tulajdonságaiban, vagyis viszonyaiban ismerhető meg, Ő mindezek „mögött ismeretlen marad”. E szerint akár „gyártjuk” akár „felismerjük” /Őt/, itt e kultúrában a fürkésző embernek /adta/ adódott ez a lehetőség, s a vallás /nemcsak a Lévi nemzetségnek/ milyen jó üzletnek mutatkozott. Egyetlen kultúra sem húzott akkora hasznot a vallásból, mint a zsidók és a kereszténység! Istent megölni, aztán feltámasztani, vagy újat fabrikálni ehhez érteni kell. E fogyasztható Istent mint ilyent, a fogyasztás termékét oktatni szükséges és csinos magyarázatokat lehet fűzni mindezekhez, Óh erkölcsös teológus doktor, tedd Őt a fogyasztó bevásárló kosarába!

4. Az alternatíva nélküli választás-kényszerek, /a szükségek/ melyek következképpen Őfelé irányítanak! Nevezhetjük ezt esztétikai vonzásnak**, amint Fényességes ragyogásban jeleníti meg magát.

Gyártjuk /istent/, vagy felismerjük-e: részként vagy egészként?

A vallás rituáléja szép, ez a misztérium szépsége. A szépség mámore, az értelem-nélküliség maga a kábulat, hiszen az értelem gondolkodással terhes. Így a felismerés „misztérium-logikája” a kvázi megismerés. „Megismertem Istent a lelkemben”!

Gyártjuk /istent/, vagy felismerjük-e: részként vagy egészként?

Bár a megállapítások, melyek több ezer évre takarót terítenek a kinyilvánításra, /a három könyvben kinyilatkoztatott vallást értem/; most már /fellebbentve/ okaikat történetiségükben logikaiként: felismertetik a rejtett /eltakart/ tulajdonságot; hogy mindezek felismerés jellege a „voltaképpen jó”. Vagyis a rendszer úgynevezett logikája nem más, mint esztétika; a szépbe és kellemesbe bújtatott „jó”. Isten felismerése nem más, mint „jó”; nem rejthetjük el ama véleményt, hogy mindezek mögött a szexualitás méltóságos nyugalma bújjik a szépség elvébe. S mindez együtt lesz logikus, /ráció/ vagyis az a „jó”, mely a korszakot /ez utóbbi világekorszakot/ valójában a vallásos hitben kiegyensúlyozza, kiegyenlíti. Ez lesz a harmónia alapja. Ez tehát nem egzisztencia, hanem eszencia.

Ettől kezdődően az ember az önmaga által az /isten/ eszenciából kreált abszolútumnak él, annak foglya és annak áldozza magát! Ez az áldozatba burkolt forma „a szép és jó” áldozata a kinyilatkoztatásnak, mely logikus mint történés és reális, mint ok okozati cselekvés leli meg alakját. Az ember mai istenkeresése /ennek az elveszett/ totalitás élménynek a keresése is! A kalokagathia, a szép, jó és igaz /logikus/ egysége. Európa görög kultúrája a zsidó keresztény misztériummal beoltva.

Mi ez a mutáns? Az elveszett Atlantisban, az igazságosságot veszítettük, a rabszolgákat felszabadító Jézus a fénybe távozott, olyan eszmék sűrűsödése /eszenciák/ melyek az érett istenélmény abszolútizálásából táplálkoznak. Már akkor sincs egyéb, mint az ezekkel való azonosulás. Minden valamire való /ezoterikus/ irodalom 2ezer éve ezeket célozza meg, s mint hiányzókat ezeknek hibridjeit építi fel. Ez ennek a kalpának a summázata.

5 Honnan jön a gondolat?

Az *isten* mint eszencia a fentiek szerint tehát kinti, azaz; mint az univerzum általános léte, vagyis az „Atya”; a primordiális lét ontológiai megjelenése, /az emberben/, másként a világegyetemet létrehozó, e következménytől nem függő idea. Az ok nélküli okozat! A világegyetemet létrehozó

akarata már kauzális következménye felé „nyitja, irányítja” az embert. E nyitás vagy nyitottság az embertől is függ, vagy *önmagasága* teremt lehetőséget erre, vagy elfogadja azok véleményét erről, a prófétákét, akik ennek sajátos módon birtokába kerültek. E kauzalitás még nem teremt morált, vagyis bár létrehozta e lehetőséget, azért nem felelős. Így a bennszülött népek akik „még” nem kaptak kinyilatkoztatást, fogadják el azt azoktól, akik megkapták már azt. Ez a misszionálás!

Mivel a teremtő akarata nem lehet morális, így az emberi viszonyokban jelenik az meg! Vagyis az istennel telített elmondja élményét, vagy más módon –gyakran- rákényszeríti azt másokra. Szükségképpen a teremtett lények sem morálosok, vagyis az oroszlán nem erkölcstelen, ha megeszi az antilopot. Tehát az Ószövetség istene ismeri a lények tulajdonságait, s csupán az embert választja ki, és teremt társadalmiasultnak, ezt az istenalak moralista megformáltsága is mutatja. Ezért semmilyen kapcsolata nincs a „teremtés után,, kivonul az időből, azaz „örök”, /nem teremt folyamatosan, mint Allah/. A / teremtőményeit a teremtésben önálló akarattal felruházta, majd magukra hagyta/. A későbbi nézetek, szövetség a teremtővel, /Ó és Új Szövetség/, vagy a tudományos evolucionizmus, csupán e magára maradtság vergődő létformái. Általános /de európai/ nosztalgia; vissza a teremtőhöz, vagy ha az nem sikerül egy ismételt, sikerültebb teremtést óhajtani. Vagy a teremtés „tengelyére” a fényre-fénybe helyezkedni. De mindenképpen közölni, hogy újabb apokalipszis készül. Az európai magatartás sosem fogadta el az isteni totalitást /a tökéletes és teljes teremtést/. Európában „valami” mindig hiányzott.

Mert ebben a vallásban isten első; a voltaképpen „teremtés utáni” első megnyilvánulása az, hogy megeszi fiát. A hozzáfűzött csinos páli magyarázat szerint ebben az áldozatban a fiú önfeláldozása jelenik meg, mert megszünteti az új felfogás /a Pál által kitalált, később páli keresztény idea/ amit a régi /az ószövetségi prófétai irodalom/ létrehozott; a bünt. Amikor is az ószövetségi isten /az Atya/ kivonult a teremtésből, magára hagyta az /általa/ teremtett világot, /s akkor/ a bűnös, bűnbe esett ember kutakodni kezdett.

Az Atya „Ő” szerepe kettős; megmarad, mint teremtő szubsztancia, ugyanakkor megszűnik, mint /általános/ létező. Ez a tautológia a tizenkilencedik század végén Nietzsche már felbátorítja arra, hogy kimondja: szerinte „Isten halott”. Ez a „nincsvan” állapota. Jelenleg az európai kereszténység a „nincsvan” állapotban van. Az Atya léte tehát a nemlétezésben való lét, amennyiben az ontológiai létben /időlegesen/ még, mint gnózis megjelenik! /a létben levésként!/. Mindezek serkentik a kvázi-istenkészítő-gondolkodókat, hogy valami hibrid istent kreáljanak, miközben sem a csipkebokorban /csipkebokrokban/, sem a pusztában, /pusztákban/ nem jelenik meg nekik senki, aki diktálna.

Mi lehet a megoldás?

A/. Csináljunk Istent, mert kell /nekünk/, /hiszen/ ő vezet bennünket!

B. /Ne higgyünk a filozófusoknak, mert isten bennünk lakozik.

C./ Sőt, mi magunk vagyunk az isten!

6. A használt Krisztus. A szimbólum rejti a fogalom-gyümölcsöt, e szóösszetétel máris szimbólum; valami olyanra utal, ahol, amelyben a fogalom tovább érik, gyakran túlérlik! A kereszténység szimbólumai ilyenek, mert a konszenzus-társadalom /tanította/ sőt tálalta, elfogyasztotta és elhasználta azokat. Használt Krisztusok lettek. Mely elvek a konszenzus társadalmak felett, a zsinatokon elfogadott ideákból verbuválódtak, hogy beinjektálva az emberekbe a társadalmi használat-hasznosság érdekében hassanak. Ezek az aktuális-konszenzus – Krisztusok; bár a hitgyakorlók igyekeztek erős, intenzív szimbólumokat alkalmazni, valójában elgyengültek az /össz/ -társadalmi materializmusokban: mondjuk ki; elhasználódtak. Gyakran azonban az elhasznált szimbólumok, felelevenítése épp az által képes tartalmakat adni, hogy az újszülöttnek mindig minden új. /Lásd; az „aktuális” apokalipszis meséket, a ciklikusan visszatérő világvége motívumokat, a világot átölelő /megváltó/ szeretetre vágyást, a minden emberben benne lévő isteni szubsztancia állítását, a minden vallásból összegyűrt hibrid istent akire, amelyre várunk, stb. Ezek azonban rövid távú hatások /maradnak/ maradtak, többnyire amerikai vallásgyárakból idehordott melléktermékek. Ma már a 21. század küszöbén tényleg újszülött az, akinek még lehet a

„second hand” Krisztust körbehordozni; már nehéz a közlegő /de mindig aktuális/ világvége körmenetekre is híveket toborozni. Ezek a formák kiürültek, bennük a Krisztus-idea elhasználódott! Használt Krisztus lett.

* Ezt a két /alternatívát/ Tamás tette fel körlevelében. Magam ezekről gondolkodok.

Tamás nem mint „hitetlen”, hanem „kvázi-kétkedő”.

** Ez már a választ kereső „kinyilatkoztatás”, /a tömegekben ugyanis/, mely inkább /kinyilvánítás szerű/ dekrétum, amennyiben az esztétikai felismerést, /azt amit Mózes látott/, az értelemben bujtatja. Ez az elv, a „fides et ratio” elve, melyet Pál oly nagyszerűen helyez el a teológiába. S mely mai napig a hit-elveket az ész köntösébe bújtatja. Előbb hinni, aztán az elhittet, melyet hiszel megmagyarázni. Még mindig ez a 21. századi mítoszalkotás elve, ezt teszi a „szóvivő” is elmondja; mit mondott a fontos ember. Mert te nem érted, ezért a tolmáccsal Ő Neked szól. És érted!

*** Az *isten* mint eszencia a fentiek szerint tehát kinti, azaz; mint az univerzum általános léte, mostanában a fizikusok elméletével is mint ha felszaporodna. Érdekes módon a fizika, mely a múlt század közepén még szinte harsogta a kezdet megoldását, mostanra besorolt valamely édes-bús megegyezésbe, a hosszú viták és marakodások után. Legalább is hallgatólagosan, még a „materialista fizikusok” is igyekeznek az első okot nem akarni tudni, abban az okozati láncban, melynek egyéb, későbbi és már ismert tételeihez inuk szakadtig ragaszkodnak. De az evolucionista elméletek sem különbek, a teológus pápa e héten hasonló véleményét fejezte ki; meg kell hagyni az evolucionista elveket, csak az első és a legelső, ami fontos. Utána már minden lehet materialista. Így az élet beletolódik a morálba, a lényeg a hatalomba. Tovább lehet húzni, nyúzni a gumikrisztust!

Berkes András

2011-10-26,- 2012-02-14

Budapesten